

Sygn. akt II Ka 219/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2015 r.

sprawy **P. C.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 11 marca 2015 r. sygn. akt II K 356/14

zmienia wyrok w ten sposób, że uznaje oskarżonego P. C. za winnego popełnienia zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 §1 kk i ustalając, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 279 §1 kk w zw. z art. 283 kk i art. 33 §2 kk; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 219/15

UZASADNIENIE

P. C. został oskarżony o to, że:

w okresie od 15 do 25 maja 2014r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w B., gmina L., w województwie (...), po uprzednim wyrwaniu blokady drzwi wejściowych, dostał się do wnętrza domku letniskowego, skąd zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze o wartości 10 zł na szkodę W. S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 11 marca 2015r.:

I. oskarżonego P. C. uznał winnego tego, że w okresie od 15 do 25 maja 2014r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w B., gmina L., w województwie (...), wdarł się do domku letniskowego należącego do W. S., tj. czynu z art. 193 kk i za to na podstawie art. 193 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 28 maja 2014r. do dnia 29 maja 2014r., przyjmując, iż 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 2 stawkom dziennym grzywny, i tym samym uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi wydatkami w kwocie 303,75 złote.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator.

Na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 kpk i art. 444 kpk oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Powołując się na przepis art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 3 kpk skarżący orzeczeniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że P. C. wdarł się jedynie do domku letniskowego należącego do W. S. (bez określenia sposobu, w jaki to uczynił), w sytuacji gdy z dowodów zgromadzonych w toku postępowania w postaci niezakwestionowanych wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 29 maja 2014r. oraz 27 czerwca 2014r., wynika, iż dostał się on do domku letniskowego pokrzywdzonej W. S., uszkadzając zamek w drzwiach wejściowych i uczynił to z powziętym zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia jedzenia i picia, po czym zrealizował ten zamiar, zjadając marynowane grzyby, co w konsekwencji powinno spowodować zakwalifikowanie jego czynu z art. 279 § 1 kk.

Mając powyższe na uwadze prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego wystarczającym jest skorygowanie wyroku w zaskarżonym zakresie, co też Sąd Odwoławczy uczynił.

Zgodzić bowiem należy się ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy prawidłowo wykazał winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, jednakże dokonał on błędnej korekty kwalifikacji tego czynu. Aktem oskarżenia zarzucono P. C. włamanie, które polegało na dostaniu się do wnętrza domku letniskowego W. S. po uprzednim wyrwaniu blokady drzwi wejściowych, skąd miał zabrać w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze o wartości 10 zł. Sąd I instancji w toku procedowania w niniejszej sprawie doszedł do uznania, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpywało znamion czynu z art. 279 § 1 kk, gdyż w zachowaniu P. C. brak było zamiaru przywłaszczenia mienia znajdującego się w przedmiotowym domku letniskowym, którego właścicielką oskarżony znał wcześniej z racji przeprowadzanego w tymże domku remontu. W ocenie Sądu Odwoławczego fakt tej właśnie znajomości obu stron postępowania, a więc oskarżonego i pokrzywdzonej, skierował tor rozważań Sądu Rejonowego w zakresie zakwalifikowania czynu, którego dopuścił się oskarżony, w kierunku zakłócenia miru domowego zakwalifikowanego z art. 193 kk. Podkreślenia jednak za skarżącym wymaga, iż kwalifikacja ta jest błędna i zasadnym jest przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu, którego dopuścił się P. C., z aktu oskarżenia. Po ustaleniu, iż oskarżony

dostał się do domku letniskowego pokrzywdzonej, w którym 2 lata wcześniej przeprowadzał z ojcem remont, czego od początku nie neguje sam oskarżony, Sąd zaniechał dokładnego rozważenia okoliczności w jakich oskarżony pokonał zabezpieczenie domku i dostał się do jego wnętrza. Oskarżony nie pamięta dokładnie momentu dostania się do domku ze względu na stan upojenia alkoholowego, w którym przebywał w owym czasie. Z zeznań pokrzywdzonej nie wynika bezpośrednio, iż przed wejściem do domku po dłuższej tam nieobecności, nie zauważyła aby doszło tam do włamania. Dopiero po wejściu do środka i po zauważeniu panującego we wnętrzu domku nieładu, nabrała podejrzeń co do tego, iż ktoś przebywał w domku pod jej nieobecność. W następnej kolejności ujawniła uszkodzenie drzwi wejściowych od domku prowadzących z łazienki na taras. Po tym fakcie utwierdziła się już tylko w tym, że ktoś przebywał w jej domku letniskowym. Najprawdopodobniej osoba ta spała w jej domku, gdyż ujawniła ona na materacu łóżka nieznaną jej plamę i stwierdziła, że ktoś używał ręcznika oraz zjadł pół słoika marynowanych grzybów, które znalazł we wnętrzu domku. Nadto potem stwierdziła, iż klamka od głównych drzwi wejściowych do domku jest wygięta, co pozwala na przypuszczenie, że ktoś chciał te drzwi sforsować próbując dostać się do środka. Sąd Rejonowy nie dostatecznie pochylił się nad powyższą tak istotną dla bytu niniejszej sprawy kwestią, skupiając swoją uwagę na zamiarze przywłaszczenia rzeczy, którego według Sądu zabrakło w zachowaniu oskarżonego i na tej podstawie wykluczono jego sprawstwo w zakresie czynu z art. 279 § 1 kk. Także to twierdzenie Sądu I instancji nie pozostaje do końca trafne, gdyż jak wynika wprost z wyjaśnień oskarżonego, pragnął on dostać się do domku letniskowego W. S. w określonym celu, jaki było ogrzanie się i znalezienie czegoś do jedzenia i picia. Stwierdzić zatem należy, iż P. C. dostał się do wnętrza domku letniskowego w przeświadczeniu, że znajdzie tam coś do skonsumowania, a tym samym miał plan przywłaszczenia sobie znalezionych tam produktów spożywczych. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego – plan ten zrealizował, gdyż po spenetrowaniu wnętrza domku, o czym świadczą niezbitnie pozostawione pootwierane szafki, znalazł tam słoik z marynowanymi grzybami, który otworzył i zjadł większą część jego zawartości. Pokrzywdzona oceniła wartość słoika z grzybkami na 10 złotych. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż kradzież z włamaniem stanowi przestępstwo, niezależnie od wartości przedmiotu czynności wykonawczej. Nawet zatem przy przyjęciu tam niskiej wartości rzeczy, których zaboru dokonał P. C., przyjąć należy, iż jego zachowanie sprawcze nie było tylko naruszeniem miru domowego pokrzywdzonej, ale stanowiło bez wątpienia kradzież z włamaniem, o czym świadczy pokonanie zabezpieczenia postaci zamka w drzwiach od łazienki oraz przywłaszczenie przez niego produktów spożywczych na szkodę pokrzywdzonej. Przy czym bez znaczenia w przypadku zaistnienia kradzieży włamaniem pozostaje kwestia, co sprawca zrobi z produktami tego przestępstwa. Nie ma znaczenia czy je komuś dalej odstąpi czy np. je skonsumuje, jak miało miejsce w niniejszej sprawie.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, iż przestępstwo kradzieży z włamaniem polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, natomiast środkiem do tego prowadzącym jest włamanie. Wprawdzie ustawodawca nie wyjaśnił, na czym polega istota włamania, jednakże dogłębnej interpretacji tego pojęcia dokonano w doktrynie prawa karnego i orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak przez pojęcie włamania, rozumiemy wdarcie się do pomieszczenia przez usunięcie przeszkody materialnej i przy użyciu siły fizycznej - w celu kradzieży (wyrok SN z 17 lipca 1972r., I KR 137/72, Legalis nr 16393, OSNPG 1972, nr 12, poz. 196). Warunkiem zaś dokonania włamania jest, aby dostęp do mienia był zamknięty i aby sprawca w jakikolwiek sposób przez fizyczne działanie na przedmiot stanowiący przeszkodę dostał się do wnętrza (wyrok SN z 9 grudnia 1976r., II KR 322/76, Legalis nr 19787, OSNKGW 1977, nr 3, poz. 22). Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż P. C. posiadając zamiar zaboru artykułów spożywczych z domku letniskowego W. S. pokonał zabezpieczenie w postaci zamka w drzwiach, które otworzył wyłamując zamek przy użyciu siły fizycznej i tym samym wyczerpał znamiona czynu z art. 279 § 1 kk. Przyjmując nadto, że włamanie jest środkiem wiodącym do celu, zamiar zaboru powinien istnieć równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkód w dostępie do mienia (wyrok SN z 9 września 1996 r., III KKN 58/96, OSNKGW 1996, nr 11–12, poz. 81), stwierdzić należy, iż oskarżony forsując drzwi przedmiotowego domku miał określony cel jakim był zabór określonych rzeczy, w tym wypadku artykułów spożywczych, gdyż był głodny, spragniony i było mu zimno. Z poszukiwanych rzeczy znalazł w środku tylko słoik marynowanych grzybów, które spożył. Wprawdzie opuszczając budynek oskarżony nie zabrał ze sobą innych o wiele bardziej wartościowych rzeczy, jednakże, jak było już wskazywane wyżej, wartość zawłaszczonych rzeczy nie ma znaczenia dla bytu przestępstwa kradzieży z włamaniem.

Wartość zawłaszczonych rzeczy może mieć natomiast znaczenie w odniesieniu do przyjęcia przez Sąd czy dany czyn nie stanowi wypadku mniejszej wagi, który w odniesieniu do przestępstwa włamania określony został w art. 283 kk. Wypadek przestępstwa mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy znamiona przestępstwa, przede wszystkim przedmiotowe, cechują się niewysoką społeczną szkodliwością, zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo (wyrok SA w Krakowie z 06.11.2008r., II AKa 163/08, Legalis nr 157689, KZS 2008/12/33). Poczyniona pod tym kątem ocena osoby oskarżonego prowadzi do pozytywnych dla niego wniosków, gdyż jako młoda jeszcze osoba powodowany zinnem i głodem, sforsował zamek w drzwiach do domku letniskowego znanej mu W. S., gdzie po penetracji wnętrza domku znalazł słoik grzybów, których większość zjadł, a ich wartość jest znikoma. Wskazania także w tym zakresie wymaga, iż w toku rozprawy głównej P. C. przeprosił W. S., a ona wyraziła pozytywną o nim opinię jako o dobrym stolarzu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach skorygował zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał P. C. za winnego popełnienia zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i ustalając, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi za podstawę wymiaru kary przyjął art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i art. 33 § 2 kk. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa, uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.